

DESIRE®

Cynthia St. Aubinová
Dívka s modrou
krví

 HARLEQUIN®

CYNTHIA ST. AUBINOVÁ

DÍVKA S MODROU KRVÍ

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

hrdinky březnových titulů mají mnohé společné. Všechny jsou poznamenané nefunkční původní rodinou, která je v podstatě donutila, aby utekly, snažily se postavit na vlastní nohy a už nikdy se nenechaly manipulovat, zneužívat a ovládat. Je jedno, že jejich původ je diametrálně odlišný: Kinley z povídky V zajetí oceánu pochází z vyloženě kriminálního prostředí, Cosima, hrdinka romance Dívka s modrou krví, zase pochází ze snobského, studeného prostředí vyšších kruhů a na Mile, plus size modelce, z povídky Když neplatí pravidla se podepsal tyranský otec v docela obyčejné, spíše chudé rodině. A i když se všechny upnou ke kariéře, skutečné uzdravení naleznou až v láskyplném a rovnoprávném vztahu. Neprozradím žádné tajemství, že to od jejich protějšků bude vyžadovat velkou dávku trpělivosti a pochopení. Ale právě s takovými muži se můžete setkat na mých stránkách.

Užijte si hezky četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Cynthia St. Aubinová

DÍVKA S MODROU KRVÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Blue Blood Meets Blue Collar

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Cynthia St. Aubin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-225-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-226-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-227-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Rainier „Remy“ Renaud toho za svých pětatřicet let života stihl již hodně.

Bratr, zloděj, propuštěný trestanec, motorkář, těžař na ropné plošině, svobodný otec, spoluvlastník palírny a nyní i milionář.

Ještě před tím vším byl ale jedním z hochů Charlese „Zapa“ Renauda. A jeho otec nevychoval žádné hlupáky. Hlupáci byli pro třetí generaci pokoutního louisianského palírníka a dodavatele nejrůznějších nekalých komodit odvěkou přítěží. Své zboží dodával neustále se měnící komunitě záludných místních obyvatel i těch, kteří se zdrželi jen krátce nebo pouze projížděli a kteří byli stejně pochybní. Remy tohle všechno věděl, protože byl stejně jako jeho tři bratři součástí operace.

Pokud mu otec dal během jeho hladového a tvrdého mládí alespoň něco dobrého, byl to poctivý a spolehlivý detektor problémů.

A právě teď mu v hlavě spustil poplach té nejvyšší třídy: vezmi nohy na ramena a zmiz. Přestože zdroj poplachu nezbuzoval na první pohled naprosto žádné podezření.

Cosima Lowellová.

Televizní producentka a průšvih s velkým „P“.

Chodící a mluvící pokušení navlečené v kostýmku barvy holubí šedi.

„Takže? Co na to říkáte?“ Její plné rty zvýrazněné ohnivě rudou rtěnkou se posměšně zkroutily, jako by si byly dobře vědomy zbytečnosti té otázky. Odpověď už přece dávno znala.

Napadlo ho, že mu ji poslal sám Vesmír, který se rozhodl, že si s ním trochu prohraje.

Pokud by někdo vzal tu nejžhavější fantazii každého teenagera a přetvořil ji v ženskou postavu, vyšla by mu Cosima Lowellová. Hebká, hladká kůže, jejíž snědost mu připomínala skvostné plavčice sprintující ve zpomaleném záběru po pláži v nejmenovaném seriálu, který dychtivě sledoval, když mu bylo čtrnáct. Dlouhé, vlnité vlasy barvy pečených kaštanů, ze kterých šílel, kdykoli je na obrazovce spatřil. Hypnotické, oříškové oči, hluboké jako oceán, který tehdy ještě neviděl, a divoké jako vlny, na nichž toužil jednou surfovat.

A tohle všechno nyní sedělo přímo před ním v kancelářském křesle, které nejspíš stálo víc než jeho první auto. Byla zalitá světlem dopadajícím vysokými okny s výhledem na vzdálené panorama mrakodrapů Los Angeles a představovala vše, co kdy chtěl a co nikdy nemohl mít.

Renaudovic smůla.

„Zkrat“ o ní mluvil často a pokaždé s notnou nevráživostí v hlase. Jeho přezdívka, vysloužil si ji po nepřilíhš šťastném souboji s jističem v ropné rafinérii, toho byla zářným příkladem.

Remy již jako dospělý muž došel k závěru, že za většinu svých problémů si ovšem mohou sami a žádá rodinná kletba s nimi nemá nic společného. Nešlo ani tak o smůlu, jako spíš o následky hodně pochybných nápadů, a ještě horších rozhodnutí.

A souhlas s cestou do Los Angeles byl jedním z nich.

Věděl to, už když seděl na pohovce naproti svému nejmladšímu bratrovi Lawovi a jeho pokročilé těhotné manželce Marlowe. Díval se, jak bratr příkyvuje, usmívá se a lže.

Samozřejmě že je několikadílný televizní dokument o palírně U Čtyř zlodějů skvělý nápad, předsvědčoval ho Law. Vůbec nechápe, že ho to samotného už dávno nenapadlo. Bude skvělé o jejich podniku mluvit na kameru s Marloweinou kámoškou ze školy. Už jim dokonce zamluvil let do L.A.

Nebyl to sice *hned* ten první, ale dle Remyho názoru to bylo přesto zatraceně narychlo. Pak ale začala Marlowe rodit a její dvojčata se prodrala na svět o sedm týdnů dřív, než by měla. A na Remym bylo, aby se vydal do Fincastlu ve Virginii vstříc svému adolescentnímu snu sólo.

„Pane Renaude?“ Otázka, kterou mu Cosima Lowellová právě položila, způsobila, že se mu mimoděk sevřely všechny svaly mezi pupkem a páteří. Měla přesně ten zemitý, sexy zastřený hlas odstínu spáleného karamelu, který zpravidla slychával až potom.

Po whiskey.

Po sexu.

„Remy.“ Natáhl se pro sklenici vody, pro niž se rozhodl poté, co mu v květinami obložené recepci televizního studia nabízeli snad úplně všechno od latté až po masáž. „Říkám, že potřebuju trochu víc informací.“

Stiskla rty k sobě a její úsměv se téměř vytratil. „O našem předprodukčním procesu?“

„O vás.“

Světlo v jejích očích zablikalo jako plamen svíce v průvanu.

„Něco konkrétního?“

Férová otázka.

Marlowe mu již dodala základní shrnutí všeho, co věděla, a pár drobností ho skutečně překvapilo. Cosima byla dcera světově známé operní zpěvačky a hodně bohatého otce, jehož rodina patřila k prvním usedlíkům v Nové Anglii. Z městečka zmizela v posledním ročníku soukromé střední. O několik let později se znovu objevila na druhé konci země a rozhodně nepokračovala v podnikání své rodiny.

Byla v Hollywoodu.

„Jak jste se sem vůbec dostala?“ zajímal se.

Nakrčila obočí ještě od odstín tmavší, než byly její vlasy. „To chcete vědět, kudy přesně jsem jela, nebo vás zajímají osobní detaily?“

Bože, už se mu zase červenají uši, jako když ho v prváku přistihla učitelka matiky, jak se jí dívá do výstřihu, zatímco mu skloněná vysvětlovala řešení rovnice. Onoho roku potřeboval s rovnicemi *opravdu* velkou pomoc.

„Nemám ve zvyku pracovat s lidmi, které neznám na osobní úrovni,“ odpověděl.

„To je ale zajímavé,“ podivila se a poškrábala se špičkou mandlově tvarovaného nehtu na bradě. „Ten článek o tom, že Samuel Kane a jeho kapitálová společnost investuje do palírny U Čtyř zlodějů vyzníval téměř tak, jako byste se viděli poprvé.“

Byl to opravdu pokrok, když dokázal vyslechnout slova jako *Samuel Kane a jeho kapitálová společnost investují*, aniž by přitom dostával tik.

Ne že by nebyl vděčný, že Marlowein starší bratr vstoupil nakonec do hry a udržel jejich plány na expanzi firmy při životě poté, co nad nimi patriarcha rodiny Parker Kane zlomil hůl. Jenže ho pořád děsivě žralo, že na jejich nabídku vůbec museli přistoupit, ať už ji nabízel otec nebo syn.

Znovu si usrkl, jako by tuhle nepříjemnou skutečnost mohl zapít jako nějakou hořkou pilulku.

„Samuel Kane chtěl vložit do mé firmy peníze,“ pronesl a bojoval s nutkáním roztrhnout si límec té zatracené košile, kterou ho Law přiměl si obléknout. „Nestrkal mi ale do života žádnou pitomou kameru a celý ten ansámbl, co se kolem ní motá.“

„Ne do vašeho života. Jen do vaší palírny,“ poznamenala tónem zkušené vyjednávačky.

„Ale ta palírna je můj život.“

Už jenom proto, že většinu z ní po Kaneově vkladu převzal.

Rychle zjistil, co se od něj očekává. Potřásat rukama a nastavovat záda k uzalému poklepávání.

A pracovat.

Pracovat a pracovat. Další a další přesčasy, zatímco nové objednávky se jen hrnuly.

Obětovat se. Nabídnout i to jediné, co mu bylo opravdu svaté.

Svůj čas s Emily.

Srdce mu zaplnila něha, ostatně jako pokaždé, když na svou osmiletou dcerku, třeba jen na chvíli, pomyslel. Na její šedé oči, sluncem vybledlé vlasy a nohy i ruce, které rostly snad ze dne na den. Někdy měl dojem, že dokonce i z hodiny na hodinu.

Bylo mu jasné, o kolik společných hodin díky nové expanzi své firmy přišel.

„Můj terapeut by řekl, že takové prohlášení svědčí o nezdravém poměru mezi pracovním a osobním životem.“ Cosima zkřivila své rudé rty v sebekritickém úsměvu, jako by mu chtěla napovědět, že ona je na tom stejně. Přiznání, které ho mělo zlehka popíchnout a zároveň naznačit, že i ona má svoje slabiny.

Až na to, že z jeho pohledu nebyly žádné vidět.

„Váš terapeut nejspíš nikdy nebudoval vlastníma rukama palírnu.“

„To asi ne,“ připustila. „Kariéru si vybudoval na

zbytnělem a nevyrovnaném egu místních celebrit. Docela to vynáší.“

Cosima se zapřela do půlkulatého opěradla křesla a pod jejími dlouhými řasami se zablýsklo. Přehodila si nohu přes nohu a opálená křivka jejího lýtka se odrážela na lesklém chromovém povrchu podstavce křesla.

Nebudu myslet na její nohy.

Příkázání, které porušil dřív, než ho stačil v duchu pronést.

Protože nohy byly vždycky jeho slabina. Narodil se v pořadí jako třetí dítě, ale pokud šlo o výšku, byl i při svých velmi solidních sto osmdesáti pěti centimetrech beznadějně nejmenší ze všech sourozenců, a až příliš často se mu stávalo, že uháněl ženy s nohama tak dlouhýma, že byly na podpatcích o hezkých pár centimetrů vyšší než on.

Cosima Lowellová měla podpatky stejně vysoké jako spousta žen s nimiž kdy chodil, ale pokud by se teď postavili těsně vedle sebe, dosahovala by mu sotva po špičku nosu.

Byla drobounká, jemná a křehká.

Žádný z těchto přívlastků, které se zpravidla připisují ženám jejího věku, se na ni však nehodil.

Napadl ho ještě jeden, mnohem případnější. *Destilovaná*. Jako by vzali surovou, nespoutanou krásu a sexappeal, jaké si jen uměl představit, a vydestilovali z nich nejčistší a nejjemnější třicetiletou whisky plnou té nejúžasnější energie.

Odkáslala si a zvuk jejího hlasu ho vrátil zpátky do reality, do níž se dostavil zcela nový hráč.

„Tohle je Sarah Sharpová. Patří k tomu ‚ansámbli, co se motá kolem kamery‘. Pokud zrovna nenatáčí, dělá mi asistentku.“

Sarah měla vlasy barvy pomerančové kůry a na tváři notnou dávku pih. Navlečená byla v úzkých

džínách a bílém tričku. Prohlížela si ho zpoza širokých, mimoňských brýlí a vlastně byla ještě děcko. Mohlo jí být něco mezi třemi a čtyřiadvaceti.

„Ten ‚ansámbl‘ nezní zrovna cool. Zní to jako z minulého století,“ namítlo *děcko*. „Nemohli bychom se nějak přejmenovat?“

„Jeho palírna, jeho pravidla,“ pokrčila rameny Cosima.

Remy si založil ruce na prsou. „Nějak si nevzpomínám, že bych vám to natáčení už povolil.“

„Ještě ne, ale povolíte. V tomhle jsem fakt dobrá.“

Způsob, kterým svá slova pronesla, nenechával nikoho ani náznakem na pochybách, že je myslí naprosto vážně. A že nemluví jen o práci.

„To má náhodou pravdu,“ ozvala se Sarah. „Už jsem ji při podobném vyjednávání zažila. Dáte si kávu?“ zeptala se a zvedla stříbrnou termo konvici.

„Ano, prosím,“ přikývla Cosima a předklonila se, aby se vysoukala z kabátku kostýmku.

„Já ne,“ zavrtěl Remy hlavou.

„Ještě si to rozmyslete,“ doporučila mu Cosima a její zápolení s rukávy ho vyvádělo z veškeré koncentrace. „Je z mých osobních zásob. Není to ta obarvená voda, co dáváme návštěvám v recepci.“

Sarah začala nalévat kávu do bílého porcelánové šálku na malém stolku vedle jejího psacího stolu.

Vzduch rázem zaplnilo bohaté aroma čerstvě upražených kávových zrn a jeho chuťové pohárky se naplnily slinami.

Dobrá káva byla U Čtyř zlodějů vzácná. Ne proto, že by ji nekupovali, ale protože Emily trvala na tom, že ji bude dělat sama. A on s Lawem neměli to srdce jí říct, že by poslední doušek neměl znamenat, že budou mít plnou pusku nepomletých zbytků.

„Jamajská Blue Mountain,“ vysvětlovala Cosima

a její hlas vykroužil slova jako vlaštovka své otočky vysoko na nebi.

Připadal si jako jeden z těch nešťastných psů v kreslených příbězích. Jako omámený se díval, jak fouká do lahodně vonící páry vznášející se nad šálkem a stoupající ke stropu.

„Tak dobře.“

Jsi jako pařez, Renaude.

„Říkala jsem vám to,“ zamumlala Sarah a nalila i druhý šálek.

Káva chutnala ještě lépe, než voněla, přestože se snažil nedat to nikterak najevo. Tu radost jim přece neudělá.

S velkým přemáháním odložil šálek a podíval se na ženu před sebou. „Kde jsme to skončili?“ otázal se a v duchu sebou škubl. Přestože se mu od státem placených zdravotníků v nápravném zařízení dostalo obsáhlého vysvětlení, proč se takto vrtí a má problém soustředit se na delší konverzaci, tyto symptomy měl již od dětství a léky, které mu předepsali a které po většinou zapomínal brát, pomáhali jen velmi okrajově.

A dnešní dopoledne toho bylo důkazem.

„Zíral jste mi na nohy.“

Opět mu zalehlo v uších.

„To jsem určitě nezíral,“ ohradil se, a ani trochu se mu nelíbilo, jak rozbředle zněl jeho hlas, když znerózněl. „Jen jsem se trochu... zamyslel.“

„Nad mýma nohama?“ Podívala se na něj a protáhla si krásně tvarované lýtko.

Protože se na něj dívala i ona sama, cítil povinnost učinit to samé. Bylo až příliš snadné představit si, jak tiskne v dlaních její stehna, když si ji zvedá na tenhle stůl.

„Jste si opravdu jistá, že jste s Marlowe kamarádky?“ zajímal se.

Čím více času v přítomnosti této energií nabité komety trávil, tím těžší si bylo představit, jak se mohla dát dohromady s rezervovanou dědičkou miliardového impéria, přestože to bylo už dávno na střední škole.

„Spíš jsme se kamarádily, jestli chápete ten rozdíl. Naše společenské kruhy se jako Vennův diagram protnuly v průsečíku peněz a roztleskávání.“

Roztleskávání.

Roztleskávání?

To mu snad *musela* dělat naschvál.

„Marlowe říkala, že jste v posledním ročníku přestoupila na jinou školu?“

To byla pořádná změna tématu, ale neměl zrovna na výběr. Buďto přehodit výhybku a přesunout hovor na bezpečnější půdu, nebo využít některou z mnoha kytek okolo jako zástěnu svého rozbouřeného klína a vycouvat ke dveřím.

Jas v jejích očích pohasl. „Ano, tak zněla oficiální verze.“

„A ta neoficiální?“ zeptal se, povzbuzen jejím příznáním.

Vzhlédla od svého hrnku a očividně zvažovala, kam až může se svojí odpovědí zajít. „Ve skutečnosti jsem ze školy prostě utekla. A tak nějak i z města.“

„A to jste okamžitě zamířila do LA, nebo...“

Bože, tohle mu opravdu moc nejde.

Na rozdíl od Augustina, zloděje číslo dvě ze čtyř, Remy rozhodně nepodědil otcovo uhlazené vyjadřování. Až na to, že jejich bratr se rozhodl využít tento dar způsobem, který jejich podnik víceméně zničil a s ním i Lawův vztah s jeho tehdejší přítelkyní.

„Pár let jsem se jen tak potloukala světem. Spoustě špatných lidí jsem způsobila velké problémy, ale dost jsem si jich nadrobila i sama sobě.“ Nabídla mu rošťácký úsměv. „Nakonec mě ten neustálý příliv

adrenalinu omrzel, a tak jsem se zklidnila. Produkční firma, pro kterou jsem pracovala už na univerzitě, mě hned po promoci vzala na plný úvazek. A zbytek...“ mávla rukou, „už byl jen práce a práce.“

„Co vás přivedlo zrovna k televizi?“ Nyní musel našlapovat velmi opatrně, aby nepadl do pasti svého nadšení pro všechno krásné a zářivé, které se mu vrylo pod kůži v mládí stráveném v jílovitě zbarveném, odpudivě uzoučkém domku ve starém městě.

Zhluboka se nadechla a zadívala se z okna, na tváři zádumčivý výraz. „S mým starším bratrem Dannym jsme se často dívali na staré seriály, takové ty opravdu pro pamětníky, a povídali si o tom, jaké by to bylo, kdybychom utekli do Hollywoodu. Sehnali bychom si práci v nějakém nonstop bistro, kde se po nocích scházejí producenti a režiséři, kteří by nás samozřejmě objevili a udělali z nás *obrovské* hvězdy.“

To mu znělo docela povědomě. Sourozenci spolu často sdílejí nespílitelné sny.

„A jak jste se tedy ocitla za kamerou?“

„Nejprve jsem byla chvíli před ní. Natočila jsem pár reklam, dokonce jsem dostala štek v jedné mýdlové opeře.“

Herečka. Pozor.

Nyní už mu začínalo všechno zapadat. Možná až příliš.

„Nakonec jsem zjistila, že mi jde spíš o příběh jako takový. O tom film přece je. Ne o slávě a rudém koberci před luxusním hotelem.“ Když se na něj znovu podívala, její oči zářily přesvědčivou jistotou. „A jestli chcete znát pravdu, tak přesně proto jsem se obrátila na Marlowe. Myslím, že palírna U Čtyř zlodějů nabízí silný příběh a že já jsem ta pravá, kdo by ho měl odvyprávět.“

K čertu.

Byla *opravdu* dobrá.

Téměř tak dobrá, aby dokázala umlčet sirény jeho varovného detektoru.

Ne kvůli tomu, co právě řekla. Ale kvůli tomu, co *neřekla*. Co by *nikdy* nepřipustila.

Jenže na něj si jen tak nepřijde. Tajemství jsou jeho život.